

Роль тренінгових занять у формуванні готовності студентів – майбутніх педагогів до реалізації особистісно – орієнтованого підходу

Н.В.Гуртовенко. Роль тренінгових занять у формуванні готовності студентів – майбутніх педагогів до реалізації особистісно – орієнтованого підходу. Теоретичні заняття мають сенс лише тоді, коли вони допомагають нам на практиці. Підхід викладання сучасних інтерактивних тренінгових методик носить неформальний характер. При цьому кожен педагог сам обирає собі одну із багатьох концепцій, на якій будує свою роботу. Майбутні педагоги ефективніше засвоюють матеріал, якщо відчують цілісне значення своїх власних знань та досвіду, й мають змогу поділитися ними в комфортному середовищі. Саме ці умови створює тренінг.

У статті проаналізовано тренінгові заняття та зроблені висновки про те, що під час тренінгових занять студенти повинні мати можливість побудувати власний перспективний план поетапних шляхів саморозвитку, розглянути проблемні ситуації під призмою діяльності педагога, оцінити себе та ефективність своєї самореалізації в умовах вищого навчального закладу, де більшість студентів реально усвідомлювали свої слабкі та сильні сторони, виховувати стійке бажання розвивати себе в умовах навчального закладу.

Тому майбутні педагогічні працівники у процесі навчання у вищій школі, постійно перебуваючи у стані суперництва, змагання, що спричиняє заздрощі, амбіційність, неадекватну самооцінку через навішування «ярликів» залежно від результатів навчальної діяльності, повинні переходити на якісно новий рівень – продуктивний стиль взаємодії та стресостійкість, використовуючи енергію тривожності, агресивності, амбіційності. Такі інтерактивні методи у результаті свого застосування повинні сформувати у майбутніх професіоналів прагнення до засвоєння знань, до самостійного розв'язання соціально – педагогічних проблем, тренування умінь та навичок, формування власної позиції. Саме тому, така діяльність набуває характеру діалогу, співпраці педагога та студента, де домінує взаємний обмін

особистим досвідом, що відіграє важливу роль у формуванні готовності до реалізації особистісно – орієнтованого підходу.

Ключові слова: готовність, тренінг, особистісно – орієнтований підхід, педагог, діяльність, самореалізація, гуманізм.

Н.В.Гуртовенко. Роль тренинговых занятий в формировании готовности студентов – будущих педагогов к реализации личностно – ориентированного подхода. Теоретические занятия имеют смысл только тогда, когда они помогают нам на практике. Подход преподавания современных интерактивных тренинговых методик носит неформальный характер. При этом каждый педагог сам выбирает себе одну из многих концепций, на которой строит свою работу. Будущие педагоги эффективней усваивают материал, если чувствуют целостное значение своих собственных знаний и опыта, и имеют возможность поделиться ими в комфортной среде. Именно эти условия создает тренинг.

В статье проанализированы тренинговые занятия и сделаны выводы о том, что во время тренинговых занятий студенты должны иметь возможность построить собственный перспективный план поэтапных путей саморазвития, рассмотреть проблемные ситуации под призмой деятельности педагога, оценить себя и эффективность своей самореализации в условиях высшего учебного заведения, где большинство студентов реально осознали свои слабые и сильные стороны, воспитывать устойчивое желание развивать себя в условиях учебного заведения.

Поэтому будущие педагогические работники в процессе обучения в высшей школе, постоянно находясь в состоянии соперничества, соревнования, что вызывает зависть, амбициозность, неадекватную самооценку через навешивание «ярлыков» в зависимости от результатов учебной деятельности, должны переходить на качественно новый уровень – продуктивный стиль взаимодействия и стрессоустойчивость, используя энергию тревожности, агрессивности, амбициозности. Такие интерактивные методы в результате своего применения должны сформировать у будущих

профессионалов стремление к усвоению знаний, к самостоятельному решению социально – педагогических проблем, тренировка умений и навыков, формирование собственной позиции. Именно поэтому, такая деятельность обретает характер диалога, сотрудничества педагога и студента, где доминирует взаимный обмен личным опытом, что играет важную роль в формировании готовности к реализации личностно – ориентированного подхода.

Ключевые слова: готовность, тренинг, личностно – ориентированный подход, педагог, деятельность, самореализация, гуманизм.

Поставка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Соціально – економічні та політичні зміни, що відбулися в суспільстві останнім часом, досить суттєво змінили характер взаємовідносин. У процесі навчання потрібно прагнути допомогти студентам усвідомити свою індивідуальність, співвіднести прийоми та методи навчання зі своїми особистісними особливостями та способами виконання педагогічних завдань. важливу роль при цьому відіграють тренінгові заняття, що дають можливість показати майбутнім педагогам варіативність їх поведінки в залежності від педагогічної ситуації. Однак, методики навчання студентів, спрямованих на формування готовності майбутніх педагогів до реалізації особистісно – орієнтованого підходу, знаходиться в стадії становлення, тому важливим стає проблема більш детального вивчення даного феномену в контексті поставлених завдань. отже, нашим пріоритетним завдання стало обрання найбільш ефективного для підвищення професійно педагогічної готовності майбутніх фахівців, підходу щодо вирішення цієї проблеми.

В свою чергу, перехід до особистісно – орієнтованої парадигми навчання – одна із головних тенденцій сучасної освіти та педагогічної свідомості в цілому кінця ХХ ст.. Набуття лише певних теоретичних знань, що панувало в суспільстві на протязі багатьох століть, давно вичерпало свої можливості, оскільки головна мета освітньої діяльності не зводиться до

накопичення теорії, а особистісно – орієнтований підхід – прогнозований результат розвитку суспільства вцілому. Повернення ж навчання до особистості обумовлена кризою технічної цивілізації. Особистісно – орієнтована парадигма протистоїть одноманітності у навчанні, наданню учбовому процесу гуманістичних форм, а процес засвоєння теоретичних знань являється частиною виховання.

Створення умов, які сприяють тому, щоб при набутті знань і вмінь розвивалася сфера особистих властивостей індивіда являється основним компонентом та ціллю педагогічної діяльності. Орієнтація на розвиток вихованця, як особистості, індивідуальності та активного суб'єкта діяльності, можливо реалізувати лише на основі нової стратегії педагога – підтримку в духовному само створенні, формуванні здатності до самовизначення. Така діяльність набуває характеру діалогу, співпраці, співтворчості педагога та студента, де домінує взаємний обмін особистим досвідом.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Проблема дослідження готовності до професійної діяльності почала досліджуватися не так давно. Успішне формування професіоналізму особистості та діяльності майбутніх педагогів базується на їх готовності, провідною складовою якої є психологічна готовність, що являє собою комплексне психологічне поєднання функціональних та особистісних компонентів.

В психолого – педагогічній літературі проблема готовності вивчалася на різних рівнях, від розкриття змісту поняття, на що вказують дослідження О.Ф.Лазурського[3], А.Ф.Линенко[5], О.Г.Мороза[7], Д.М.Узнадзе[10].

У дослідженнях ряду вчених в основі поняття готовності лежить феномен настанови. Так, Д.О.Леонт'єв[4, с.158-168], О.С.Прангішвілі[9] розглядають настанову як готовність до активності, що виникає на основі взаємодії потреби і довілля. Психологічний підхід у визначенні суті поняття готовності пов'язує його зі ставленням як одним з регуляційних механізмів поведінки людини, її діяльності, що обґрунтовують в своїх працях Д.Кац[1, с.145-151], О.Ф.Лазурский[3].

Мета статті. Метою вивчення даної теми є ознайомлення та теоретичне обґрунтування необхідності самореалізації студентів у навчальному закладі, визначити та описати напрями їх становлення як висококваліфікованих спеціалістів, допомогти студентам відчутти в собі приховану енергію, які б дозволили їм знайти власний шлях реалізації як майбутніх педагогічних працівників.

Виклад основного матеріалу дослідження. Необхідність розвитку у педагога готовності до реалізації особистісно – орієнтованого підходу обумовлена процесами модернізації освіти в цілому. Актуальність проблеми формування готовності педагога до педагогічної діяльності посилюється у зв'язку із вимогами суспільства щодо підвищення якості сучасної освіти, специфічними особливостями якої визначаються процесом навчання як цілісного процесу надання особистості необхідного для життєдіяльності соціального досвіду. Нові вимоги до педагогів акцентують свою увагу на здібностях сучасного вчителя, і, перш за все, це самовизначення в педагогічній діяльності по відношенню до гуманістичних цінностей, а по-друге, виконання педагогічних завдань відповідно визначеної парадигми. При цьому значна кількість авторів справедливо констатують, що наявність кризи професійної компетенції, яку відчувають педагоги, працюючи у навчальних закладах, не володіють достатньо розвиненими професійно важливими особистісними якостями, що забезпечують гуманізацію їх педагогічної діяльності.

Актуальним стає питання про те, яким чином можна забезпечити формування та розвиток професійної готовності педагога до реалізації особистісно – орієнтованого підходу до діяльності та його ефективного використання на після вузівському етапі в умовах виконання професійних завдань. В зв'язку з цим, проблема дослідження даного феномену набуває все більшого значення, так як недопрацьовані теоретично – методологічні основи формування професійної готовності педагога до реалізації особистісно – орієнтованого підходу в педагогічній діяльності на після вузівському етапі,

необхідно науково обґрунтувати умови ефективного формування у педагогічного працівника готовності в межах гуманістичної парадигми, яка відповідала б сучасним вимогам суспільства та завданням гуманізації освіти.

Головними тенденціями формування професійної готовності педагога до реалізації досліджуваного підходу у педагогічній діяльності постають наступні фактори:

- Суб'єктивна позиція педагога у виховному процесі, що пов'язана із особистим самовизначенням та розвитком психолого – педагогічної компетентності.
- Залежність успішності застосування особистісно – орієнтованого підходу від професійної та особистісної самореалізації педагога.
- Безперервність процесу освоєння діяльності як способу виконання професійних обов'язків гуманістичної парадигми.

Системна організація особистісно – орієнтованого професійного середовища передбачає розвиток психолого – педагогічної компетентності педагога як стратегію формування його професійної готовності до реалізації даного підходу, інтенсифікацію експериментальної праці, а також важливу роль психологічної служби у гуманізації педагогічної діяльності. Таким чином, ми спробуємо назвати фактори, які на наш погляд, зумовлюють зміни в системі освіти в цілому:

- Традиційна система освіти успішно працювала в умовах стабільного суспільства, забезпечуючи наявність багажу знань, умінь та навичок, які можливо було б реалізувати в умовах передбачуваного майбутнього. Соціально – економічні зміни, що відбулися в суспільстві зробили неможливими спроби спрогнозувати майбутнє. Крім цього, такі зміни потребують готовності педагогічної галузі до оперативних змін, підготовки випускника до динаміки змін у професійній діяльності, самореалізації, вимог сучасного суспільства до особистості. Актуальним також стає питання про розвиток

готовності до самостійного прояву та засвоєння необхідних для професійної діяльності знань.

- Традиційна система освіти діяла в умовах обмеженої особистої відповідальності. Сучасні умови характеризуються більш жорсткими вимогами до педагога, його особистого вибору методів вирішення педагогічних завдань, особистої відповідальності за результати своєї діяльності. В таких умовах особливо актуальним стає розвиток готовності майбутнього педагога добросовісно і якісно виконувати обрану роботу, відповідати поставленим нормам та дотримуватися визначених правил.
- Традиційна система освіти практично не надавала можливостей щодо прояву особистої ініціативи, творчості, обмежувала спектр реалізації можливостей особистості. При цьому освіта опиралася на минулий досвід, формуючи репродуктивну діяльність, засвоєння раніше набутих знань, але не забезпечувала успіху у реальних змінюваних умовах. Творчий компонент, креативність у виховному процесі займали незначне місце, а сучасні умови вимагають готувати спеціалістів – майбутніх педагогів здатних до творчої діяльності, нестандартному мисленню, до розкриття та розвитку свого потенціалу. Із вище сказаного можна зробити висновок про те, що однією із завдань сучасної освіти – максимальне розкриття потенціалу особистості, його розвиток.
- Традиційна система освіти робила акцент на становленні та реалізації прагматичних цілей, орієнтуючись на закріплення технічного способу мислення. Питання особистісного розвитку трактувалися виключно вихованням колективізму, взаємодії особистості і колективу. На сьогоднішній день відбувається гуманізація освіти, збільшується значення етичних концепцій, духовності у міжособистісних відносинах.

- Традиційно виховувалося прагматичне відношення людини до природи та суспільства в цілому. Сучасне буття вимагає більшої відповідальності за свою діяльність, яка б підтримувала екологічну рівновагу, надання переваги природоохоронним технологіям.

Таким чином, навчання у традиційній школі відрізняється своїми технічними нахилами. Однак, у наш час, необхідно орієнтувати систему освіти на посилення духовно – гуманістичних нахилів, переосмислення соціально культурних пріоритетів діяльності особистості.

Важливу роль при процесі переходу від традиційної освіти до сучасних методів приділяється гармонізації особистості майбутнього педагога методами психолога – педагогічного тренінгу, що попередить виникнення професійного стресу, профілактиці «емоційного вигорання».

Вища освіта України, орієнтуючись на європейські стандарти і принципи Болонського процесу, у будь – якому випадку, потребує впровадження інноваційних технологій. Крім того, постійно зростає кількість освітніх послуг, що вимагає якісних змін у концептуальній базі професійної підготовки майбутніх педагогічних працівників. На сьогоднішній день актуальності набуває проблема розробки більш ефективних педагогічних методів та впровадження їх у навчальний процес. Важливим стає той факт, що уже в процесі навчання у вищій школі потрібно формувати необхідні професійно – педагогічні знання, уміння та навички. Більшість дослідників стверджують, що проблема підлягає вирішенню не методом збільшення аудиторного навчання, а саме шляхом удосконалення організаційних форм навчальної роботи, використання та удосконалення організації навчання, впровадження активних методів навчання як головної складової інноваційних технологій. Сам же процес розвитку необхідних умінь і навичок можна суттєво скоротити за допомогою інтенсивних тренувань, в яких моделюються елементи основних завдань професійної діяльності.

Тому, можна зробити висновок про те, що найбільший ефект у формуванні готовності майбутнього педагога надає саме метод тренінгу, що

базується на розумінні особистості того, хто навчається, як активного учасника подій, що наближається до реальних.

Професійне довголіття педагога досягається шляхом гармонізації особистості, яка розуміється як процес поступового подолання й усунення невротичних компонентів власного внутрішнього світу, підвищення автентичності, узгодженість інтегральних якостей особистості[6]. Розуміння ж шляхів гармонізації свого внутрішнього світу сприяє позитивному емоційному сприйняттю себе та інших, допомагає уникати стресових і конфліктних ситуацій.

Гармонійній особистості педагога сприяють розуміння себе, адекватна самооцінка своїх можливостей, професійно значущих рис, якостей, усвідомлення самого себе, здатність знаходити баланс професійного та індивідуального, прагнення до саморозвитку, творчої самореалізації у професії.

Аспекти застосування тренінгів у професійній діяльності та підготовки майбутніх фахівців висвітлюють у працях Н.Бамбурак, Л.Петровської, К.Роджерса. Варто зазначити, що за останні роки чимало педагогів та психологів присвятили свої дослідження розробці та опису теоретичних та методичних аспектів організації та проведення тренінгів. Зокрема, у центрі уваги проблеми розвитку професійних якостей майбутнього педагога на основі тренінгів були у працях В.Федорчук[11]. За допомогою тренінгових занять відбувається також розвиток комунікативних умінь, що відображається у працях В.Киричок[2] та А.Панфілова[8]. Проте, навіть на сьогодні немає обґрунтованих соціально – педагогічних досліджень, які б висвітлювали теоретичні та методичні аспекти застосування тренінгових технологій у навчанні для формування готовності майбутніх педагогів до реалізації особистісно – орієнтованого підходу.

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок з цього напрямку. Підсумовуючи вище сказане, можна зробити висновок про те, що проведення тренінгових занять у процесі навчання майбутніх

педагогів є досить ефективним методом для формування прагнення до засвоєння знань, вмінь та набуття практичних навичок. Розробки тренінгових занять дозволить винести даний метод із лабораторних умов та істотно розширити сферу його використання у психолого – педагогічній практиці.

Перспективою подальших досліджень ми бачимо розробку тренінгової програми підготовки висококваліфікованих педагогічних працівників та формування у них готовності до реалізації особистісно – орієнтованого підходу.

Список використаних джерел

1. Кац Д. Элементарная педагогика / Д. Кац // Психологический журнал. – 1992. - № 6. – С. 145-151.
2. Киричок В. Тренінги та розвиток комунікацій / В. Киричок // Відкритий урок. – 2006. - № 1. – С. 51-61.
3. Лазурский А. Ф. Альтруизм / Лазурский А. Ф. // Психология личности: Тексты. – М.: Изд-во МГУ, 1982.
4. Леонтьев Д. А. Установка как механизм смысловой регуляции деятельности / Д. А. Леонтьев // Теория установки и актуальные проблемы психологии. – Тбилиси: Мецниереба, 1990. – С. 158-168.
5. Линенко А. Ф. Готовність майбутніх учителів до педагогічної діяльності / А. Ф. Линенко // Педагогіка і психологія. – 1995. - № 1. – С.125-132.
6. Мешко Г. Психолого – педагогічний тренінг як засіб гармонізації особистості майбутнього вчителя / Г. Мешко, О. Мешко. - Український науковий журнал «Освіта регіону». – 2013. - № 3. – 330 с.
7. Мороз О. Г. Молодий учитель і шкільний колектив / Мороз О. Г. – К. : Т-во «Знання УРСР», 1981. – 48 с.
8. Панфілова А. П. Тренінг педагогического общения: учеб. пособие для студ. высш. учеб. заведений / Панфилова А. П. – М. : Издательский центр «Академия», 2006. – 336 с.

9. Прангишвили А. С. Психологические очерки / Прангишвили А. С. – Тбилиси: Мецние реба, 1985. – 111 с.
10. Узнадзе Д. Н. Психологические исследования / Узнадзе Д. Н. – М. : Наука, 1966. – 140 с.
11. Федорчук В. Н. Соціально – психологічний тренінг «Розвиток комунікативної компетенції викладача»: навч.-метод. Посібник / Федорчук В. М. – Кам'янець – Подільський: Абетка, 2004. – 240 с.

Транслітераційний переклад списку використаних джерел

1. Кас D. Jelementarnaja pedagogika / D. Кас // Psihologicheskij zhurnal. – 1992. - № 6. – S. 145-151.
2. Kirichok V. Treningi ta rozvitok komunikacij / V. Kirichok // Vidkritij urok. – 2006. - № 1. – S. 51-61.
3. Lazurskij A. F. Al'truizm / Lazurskij A. F. // Psihologija lichnosti: Teksty. – М.: Izd-vo MGU, 1982.
4. Leont'ev D. A. Ustanovka kak mehanizm smyslovoj reguljaciji dejatel'nosti / D. A. Leont'ev // Teorija ustanovki i aktual'nye problemy psihologii. – Tbilissi: Mecniereba, 1990. – S. 158-168.
5. Linenko A. F. Gotovnist' majbutnih uchiteliv do pedagogichnoï dij'al'nosti / A. F. Linenko // Pedagogika i psihologija. – 1995. - № 1. – S.125-132.
6. Meshko G. Psihologo – pedagogichnij trening jak zasib garmonizacii osobistosti majbutn'ogo vchitelja / G. Meshko, O. Meshko. - Ukraïns'kij naukovij zhurnal «Osvita regionu». – 2013. - № 3. – 330 s.
7. Moroz O. G. Molodij uchitel' i shkil'nij kolektiv / Moroz O. G. – К. : Т-vo «Znanija URSR», 1981. – 48 s.
8. Panfilova A. P. Trening pedagogicheskogo obshhenija: ucheb. posobie dlja stud. vyssh. ucheb. zavedenij / Panfilova A. P. – М. : Izdatel'skij centr «Akademija», 2006. – 336 s.
9. Prangishvili A. S. Psihologicheskie ocherki / Prangishvili A. S. – Tbilisi: Mecnie reba, 1985. – 111 s.

10. Uznadze D. N. Psihologicheskie issledovanija / Uznadze D. N. – M. : Nauka, 1966. – 140 s.

11. Fedorchuk V. N. Social'no – psihologichnij trening «Rozvitok komunikativnoï kompetencii vikladacha»: navch.-metod. Posibnik / Fedorchuk V. M. – Kamjanec' – Podil's'kij: Abetka, 2004. – 240 s.

N. V. Gurtovenko. The role of training in the formation of readiness of students – future teachers to the personality – oriented approach. Theoretical studies are meaningful only when they help us in practice. The approach of teaching of modern interactive training techniques is informal. Each teacher chooses one of the many concepts on which it builds its work. Future teachers more effectively learn the material if you feel the holistic value of their own knowledge and experience, and have the opportunity to share them in a comfortable environment. These conditions provide the training.

The article analyzes the training lessons, and it is concluded that during the training sessions, the students should be able to build your own perspective plan for phase-ways of self-development, to examine the problematic situation under the prism of activity of the teacher, to evaluate themselves and the effectiveness of its realization in a higher educational institution, where most students really aware of their strengths and weaknesses, to cultivate the sustainable desire to develop themselves in the conditions of educational institutions.

Therefore, future teaching staff in the learning process in high school, constantly being in a state of rivalry, competition, envy, ambition, inadequate self-esteem through hanging "labels" depending on the results of educational activity, should move to a qualitatively new level – the productive style of interaction and stress resistance, using the energy of anxiety, aggressiveness, ambition. Such interactive methods as a result of its application should form future professionals a desire for learning, solving socio – educational problems, training of skills, the formation of their own position. That is why this activity takes on the nature of dialogue, cooperation of the teacher and the student, which is dominated by mutual exchange of personal experiences, which plays an important role in formation of readiness for realization of personality – oriented approach.

Key words: readiness, training, learner – centred approach, teacher, activity, self-actualization, humanism.

Відомості про автора

Гуртовенко Наталія Вікторівна, викладач психології Уманського медичного коледжу, здобувач Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини, м.Умань, Україна. 050 381 92 22, nat.1232012@yandex.ru

Gurtovenko Natalia Viktorovna, the teacher of psychology Uman medical College, applicant Uman state pedagogical University named after Pavlo Tychyna, M. Uman, Ukraine. 050 381 92 22, nat.1232012@yandex.ru

Для отримання примірника збірника автором статті:

Гуртовенко Наталія Вікторівна, м.Умань, моб.тел. 050 381 92 22,
Нова пошта: відділення № 3, м.Умань, вул.. Ж.Революції, 27. **E-mail:**
nat.1232012@yandex.ru

The abstract of the article

"THE ROLE OF TRAINING IN THE FORMATION OF READINESS OF STUDENTS - FUTURE TEACHERS TO THE PERSONALITY - CENTERED APPROACH"

Gurtovenko N. V., teacher of psychology Uman medical College, applicant Uman state pedagogical University named after Pavlo Tychna.

Number of sources: 11.

This article examines the problem of realization of personal - oriented approach with the help of training lessons in the process of formation and self-actualization of future teachers. In the process of studies analyzed the theoretical aspects of traditional education and the changes taking place in our time. The student - centered paradigm is opposed to monotony in the training, make the training process humanistic forms. The urgency of the problem of formation of readiness of the teacher to professional activity has been heightened by the demands of society to improve the quality of modern education, specific features of which are determined by the learning process as a holistic process of providing the identity is necessary for life social experience.

In the article the main tendencies of formation of professional readiness of the teacher to the implementation of the studied approach and factors, on them influencing. Also a big role is given to the differentiation between traditional education and education in modern conditions, which are characterized by the development of readiness to self-expression and learning. Modernity focused on the strengthening of spirituality, humanism, harmonization of personality of a future teacher.

We are convinced that in the process of training of future teachers should be widely used in training classes because they contribute to more effective development of professional and personal qualities, necessary specialist. During the training students are the initiators of ideas, there is the desire to improve them and to identify the most "successful idea", the most rational, optimal and appropriate in a specific psycho – pedagogical situation.

Socio – pedagogical training should have a practical focus, based on an intensive approach, bringing the focus to self-knowledge, which will contribute to the formation of readiness of future teachers to the personality – oriented approach. In the future research we plan to develop and implement training programs for the implementation of this approach, and the study of this issue will help to make this method beyond the research and to significantly expand the use of active group methods in real psychological and pedagogical practice.

Реферат на статтю "РОЛЬ ТРЕНІНГОВИХ ЗАНЯТЬ У ФОРМУВАННІ ГОТОВНОСТІ СТУДЕНТІВ - МАЙБУТНІХ ПЕДАГОГІВ ДО РЕАЛІЗАЦІЇ ОСОБИСТІСНО - ОРІЄНТОВАНОГО ПІДХОДУ" Гуртовенко Н.В., викладач психології Уманського медичного коледжу, здобувач Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини. Кількість джерел: 11. У статті досліджується проблема реалізації особистісно - орієнтованого підходу за допомогою тренінгових занять у процесі становлення та самореалізації майбутніх педагогів. У процесі дослідження даного питання були проаналізовані теоретичні аспекти традиційної освіти та змін, що відбуваються в наш час. Особистісно - орієнтована парадигма протистоїть одноманітності у навчанні, наданню учбовому процесу гуманістичних форм. Актуальність проблеми формування готовності педагога до професійної діяльності посилюється у зв'язку з вимогами суспільства щодо підвищення якості сучасної освіти, специфічними особливостями якої визначаються процесом навчання як цілісного процесу надання особистості необхідного для життєдіяльності соціального досвіду.

У статті проаналізовано головні тенденції формування професійної готовності педагога до реалізації досліджуваного підходу та фактори, що на них впливають. Також велика роль приділяється встановленню відмінностей між традиційною системою освіти та освіти в сучасних умовах, які характеризуються розвитком готовності до самостійного прояву та засвоєння знань. Сучасність орієнтована на посилення духовності, гуманізму, гармонізації особистості майбутнього педагога.

Переконані, що в процесі підготовки майбутніх педагогів досить широко повинні використовуватися тренінгові заняття, оскільки вони сприяють більш ефективному розвитку професійних та особистісних якостей, необхідних спеціалісту. У процесі тренінгів студенти є ініціаторами ідей, з'являється прагнення їх удосконалити, виявити найбільш «успішну ідею», найбільш раціональну, оптимальну та доцільну в конкретній психолого – педагогічній ситуації.

Соціально – педагогічний тренінг повинен мати практичну спрямованість, ґрунтуватися на інтенсивному підході, виховуючи спрямованість до самопізнання, що сприятиме формуванню готовності майбутніх педагогів до реалізації особистісно – орієнтованого підходу.

В перспективі подальших досліджень ми плануємо розробити та реалізувати тренінгові програми щодо реалізації даного підходу, а вивчення даного питання дозволить винести цей метод за рамки досліджень та істотно розширити сферу використання активних групових методів у реальній психолого – педагогічній практиці.